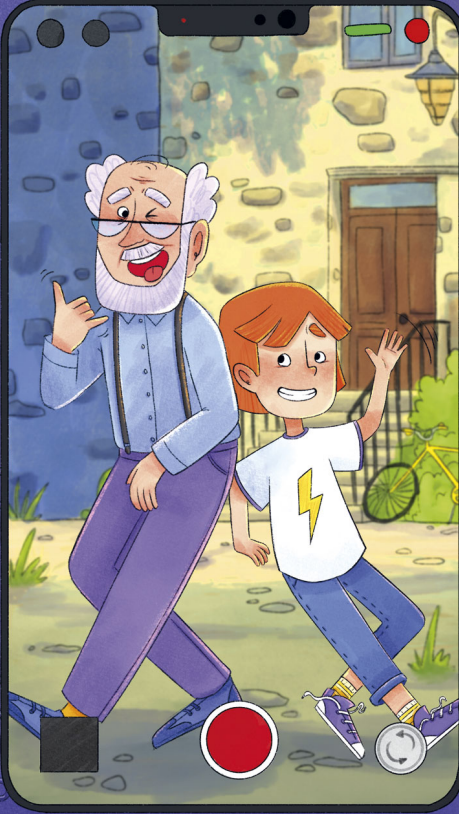

Dedem Tekrar Çocuk Oldu

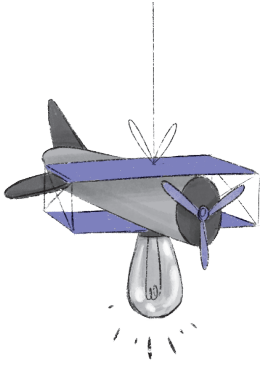

**SALİH
UYAN**

**ÇİZER:
CAHİDE
SENA
BAŞAK**

BEYNİMDEN CIZIRTILAR GELİYOR

“Aytek! Uyuyor musun?”

Benim hikâyem işte bu soruyla başladı. Gecenin bir yarısıydı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Dedem yatağımın yanında dikilmiş, aynı soruyu tekrarlayıp duruyordu.

Böyle soru mu olur? Uyuyor olsam zaten duymam. Duyuyorsam da uyumuyorumdur.

Üçüncü soruşta “**Ne oldu, dede?**” dedim gözlerimi ovuşturarak.

“Bir kalksana, oğlum. Bir şey oldu da.”

Bir şey mi oldu? Ne kadar doyurucu bir cevap!

Doğrulup yatağa oturdum. Kafamda bir sürü soru işareti uçuşuyordu. Dedem elindeki cep telefonunu göstererek titrek bir sesle konuştu.

“Cıstakram’da komik hayvan videolarına bakıyordum. Birden ekran gidip geldi. Bir cızırtı oldu ve kafamda bir uyuşma hissettim. Sonra da bu yazı çıktı. Bir baksana sen de.”

Telefonu elime alıp ekrandaki yazıya baktım. Uykudan kalktığım için her şey bulanık görünüyordu. Gözlerimi tekrar ovuşturup telefonu yüzüme iyice yaklaştırdım ve ekrandaki cümleleri okumaya başladım.

“Dışından oku, Aytek!”

Gecenin bu saatinde niye okuma egzersizi yaptığımızı bilmiyorum ama dedem oku diyorsa okuyacağım, yapacak bir şey yok.

Derin bir nefes aldım ve tane tane okudum:

"Bu saatte uyumak yerine sosyal medyada vakit harcadığınız için size bir siber saldırı gerçekleştirdim. Şu anda beyninizde bir virüs var. Bu virüs uyuduğunuzda aktif hâle gelecek ve kaç dakika uyursanız hayatınızdan o kadar yıl silinecek. Saat 00.45'te telefon kapanacak ve 24 saat sonra tekrar açılacak. Virüsten kurtulmak için bir şifre çözmeniz gerekiyor. Şifreyle ilgili ipucunu yarın gece 00.45'te vereceğim. Sakın uymayın ve yarınki mesajımı bekleyin!"

Mesajın sonunda **"ASOSYAL HACKER"** yazıyordu.

"Eee, ne diyorsun?" dedi dedem. "Kim ki bu kadın?"

"Kadın mı? Yazanın kadın olduğunu nereden çıkardın, dede?"

"Asosyal Hacer yazıyor ya sonunda."

Ya, zaten yeni uyanmışım. Kafamı iyice çorba yaptın, dede.

“Hacer deęil, hekır.” dedim.

“Ne kır, ne kır?”

“İngilizcesi yazıyor işte, dede. Siber saldırı yapanlara verilen isim.”

“Sibel kim?”

Hay Allah'ım! Gece gece yaşadığım imtihana bakın!

“Dedeciğim, sen boş ver Hacer'i, Sibel'i.” dedim. “İnanma böyle şeylere.”

“Şaka mı yapıyorlar yani?”

“Şaka tabii. Böyle bir şey olabilir mi? Hem sen gecenin bir yarısı niye sosyal medyada geziyorsun? Tabletle oynadığımda bana kızmıyor muydun?”

“Uyku tutmadı, oğlum.”

“Saat kaç?”

Dedem kolundaki saate bakıp “On iki kırk.” dedi. Sonra da **“Yani ben şimdi uyursam ne olacak?”** diye sordu tedirgin bir şekilde.

“Sen uyursan ben de uyuyacağım ve çok iyi olacak, dedeciğim.” dedim.

“Ya telefon gerçekten kapanırsa beş dakika sonra?”

“Kapanmaz. Etkileşim için yapıyorlar bunları.”

“Neyleşim? Neyleşim?”

“Sonra anlatırım, dedeciğim. Şimdi uyu-
yalım lütfen, olur mu?”

Dedem tedirgin adımlarla odadan çıktı.
Ben de tekrar yattım.

*Dedem bir âlem! Nasıl da inanmış
buna? Yok beyninde virüs varmış da yok
uyuyunca bilmem ne olacakmış da...*

Sağıma dönüp uyumaya çalıştım ama
beceremedim. Isınan yastığımı ters çevirip
yüzüstü yattım. *Uykum öyle bir uzağa kaç-
mış ki gelmek bilmiyor!*

“Aytek, uyuyor musun?”

Yok, bu gece bitmeyecek!

“Nedense uyuyamıyorum, dedeciğim!”

“Telefon kapandı.” dedi dedem. “Hacer
dediğini yaptı.”

“Nasıl yani?” dedim tekrar yatakta doğrulup.

“Bildigin kapandı işte. Saat 12.45 olunca ekranda ‘**SAKIN UYUMA!**’ yazdı ve telefon kapandı. Açılmıyor.”

Kalkıp telefonu elime aldım ve açmaya çalıştım. *Yok, gerçekten açılmıyor.*

“**Şarjı bitmiştir.**” dedim.

“Hayır, şarjı var.” dedi dedem.

“Dede, ben bir banyoya gideyim.” deyip kalktım. Banyoda elimi yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalışırken dedem kapının önünden “**Aytek, şabuk gel!**” diye seslendi. *Yok, kendime gelmeme de izin yok!*

Banyodan çıkıp salona gittim.

Dedem televizyonun önünde durmuş, eliyle ekranı işaret ediyordu. Ekrandaki spiker heyecanla bir şeyler anlatıyordu.

“Bu iş ciddi galiba, Aytek.”

dedi dedem endişeli bir yüzle. **“Baksana, haberlerde saldırıdan bahsediyorlar.”**

Televizyonun sesini açmaya çalışırken salona babam girdi. Onun da elinde telefon vardı ve o da dedem gibi ekrana şaşkın şaşkın bakıyordu.

“Baba, sen niye ayaktasın?” dedim.

“Aytek, telefonda garip bir mesaj çıktı. Pek ciddiye almamıştım ama şimdi beynimde bir gariplik var. Kafamın içinden cızırtılar geliyor.”

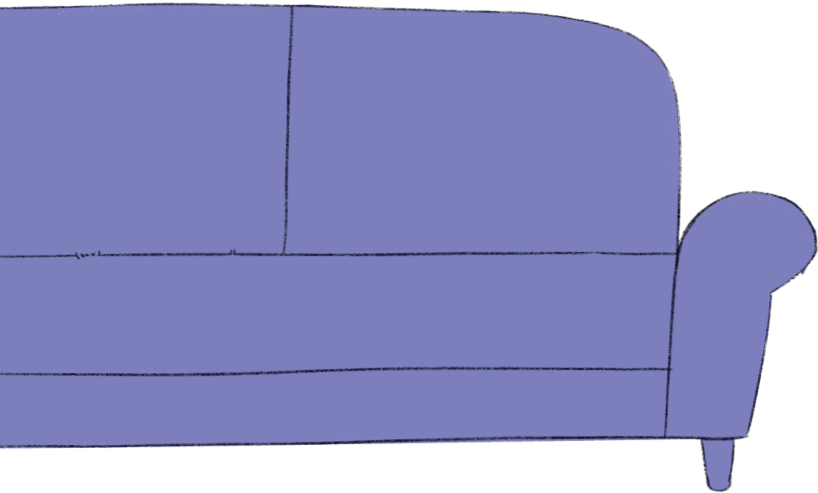
Dedem, **“Benim de kafam cızırıyor, Recai.”** dedi babama doğru bakarak. **“Hani tavada köfte pişirirken bir ses çıkar ya! Öyle bir ses geliyor işte beynimin içinden.”**

“Ben cızırtı falan duymuyorum.” dedim. “Hem siz ikiniz beni yatırıp sosyal medyada mı takılıyorsunuz ya?”

Baba oğul mahcup bir şekilde birbirlerine baktılar. Suç işlerken yakalanmış çocuk gibiydi ikisi de.

Babam, gözünü televizyondan ayırmadan tekli koltuğa otururken "Şuna bakın." deyince kumandayı alıp sesi daha da açtım. Ekranın altında "**SON DAKİKA GELİŞMELERİ. SİBER SALDIRI**" yazıyor, spiker gergin ve heyecanlı bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Evet, sayın seyirciler. Sıcak bir gündemle karşınızdayız. Bütün ülke biraz önce yapılan siber saldırıyı konuşuyor. Şimdi İçişleri Bakanlığı'nın önünde olayla ilgili bir basın açıklaması yapılacaktır. Biz de gelişmeleri öğrenmek üzere arkadaşımız Can'a bağlanıyoruz."

*Nasıl ya? Bu kadar ciddi mi bu iş ger-
çekten? İçişleri Bakanlığı falan...*

Dedemle üçlü koltuğa yan yana oturup hiç konuşmadan ekrana baktık. Genç bir adam elindeki mikrofonu yiyormuş gibi heyecanla konuşmaya başladı.

**Adam konuştuğça nabzım hız-
lanıyor, bütün vücudum soğuk
soğuk terliyordu.**

